

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

COSAS QUE PODEN PASSAR.

Un pobre home, transportat de Extremadura a Madrid y desde Madrid al manicomio de las Cortes de Sarriá, vá tirarse, al sortir lo tren de l' estació de Calaf, per la finestreta del wagó, mentres los seus guardians havían trencat lo son.

Un dia vá estarse a Calaf, sense donar cap proba de haver perdut l' enteniment, y per més que vá demanar una entrevista ab lo gobernador, no se l' hi concedí y vá ser dut al manicomio, per ordre de un germá seu.

De aquest fet vá ocupar-se un diari local, *La Gaceta de Cataluña*, contantlo ab tots los pèls y senyals; y dos dias després los doctors Dolsa y Llorach, directores del manicomio de las Cortes, publicavan un comunicat, dihent que aquell individu havia entrat al establiment ab tots los requisits, bastant per admetre a un pensionista 'l certificat de dos metjes.

De manera — y aixó es molt grave — que aquí a Espanya basta la firma de dos metjes, per tancar a un home, privarlo de la llibertat y del us dels drets civils y polítichs... y tantas cosas poden succehirli, qu' entant al manicomio sense ser boig, acabi per tornarse'n.

Nosaltres respectém als facultatius; pero 'ns sembla que no ha de ser una cosa del altre mon trobar dugas firmas que certifiquin la bojeria de un individuo, sobre

tot tenint en compte alló del ditxo:—*De poeta y de loco, todos tenemos un poco.*

Ademés, la bojeria no es d' aquellas enfermetats que presenten alteració visible de cap órgano, fundantse sols ab sintomas, que per lo mateix que son de boig no son constants; y vels'hi aquí com un metje pot certificar y acreditar, sense corre cap compromís, la bojeria de una persona, que podrá semblar boig en un moment de arrebato, d' obcecació etc., y deixar de serho al cap de cinch minuts.

Y no obstant, los doctors Dolsa y Llorach ho diuhén: «Per esser admés en un manicomio, basta 'l certificat de dos facultatius.»

Are supósinsé que jo soch amich de una persona aficionada a anar a fer fartoris a fora, per l' istil del Sr. Fontrodona, y que ab los demás companys tracto de jugarli una broma, y 'l convidó a passar un dia de camp en una torre molt maca de las Cortes de Sarriá.

La torre per supuesto, es lo manicomio del doctors Dolsa y Llorach, a qui hi anat a veure 'l dia avants, parlantlos de un nou pensionista que 'ls durém l' endemá, pagant si es necessari un trimestre adelantat, y ensenyant un certificat de dos metjes en la qual s' acredita, ab tots los ets y uts y termes técnicos necessaris, que 'l nostre amich Ignaci ha perdut la xaveta. Tot queda corrent, y la broma comensa.

A l' endemá ficats dintre de un carruatje y rihent y bromejant entrem a la torre.

Baixém y 'l doctor Dolsa ó 'l doctor Llorach (figuran ser los amos de la torre, encarregats de cumplimentarnos) nos surten a rebre.

Ja tot seguit los amichs fém l' ullet, y ab tota amabilitat posant lo brás sobre l' espatlla del nostre amich Ignaci, y parlantli de cosas indiferents com per exemple del enllás dels carrils pel carrer de Aragó, qu' ell diu qu' es un projecte inmillorable, se 'ns l' emportan, y a lo millor lo tancan dintre de una celda, forrada de matalassos, y sense més respiradero que l' reixeta que hi ha a la porta.

Ja tenim realisada la primera part.

Lo pobre Ignaci, lo primer que fá es exclamar:

—¿Y are? ¿Que son boigs?...

Lo doctor Llorach l' hi respon:

—Estiga tranquil... Tot es pel seu bè...

—Qué tot es pel meu bè... Obri com un botavant...

—¿Aquesta si qu' es bona!...

Y 'l doctor Llorach per tota resposta l' hi gira l' esquena.

¿Qué farián vostés? ¿Qué faria l' amich Ignaci? ¿Qué faria tothom?

Donar puntadas de péu a la porta, cridar, baladrear, desesperarse.

Y tot inútilment; perque a lo millor entrarian a la celda un parell de guardians sapats y robustos, y la cosa

s' aniria engrescant, posantli una camisa de forsa. —Es un boig furios, frenétich, anirian dihent. Y com a boig furios lo tractarian.

Pero la camisa de forsa no convens a ningú y méns convenseria al pobre Ignaci, que continuaria cridant, y tractant de pillos y assessins als autors de aquesta brometa.

Pero també inútilment; perque quan la camisa de forsa no basta, s' emplea la dutxa, y a lo millor funcionaria una manguera y 'l pobre Ignaci quedaria mullat com una sopa.

¿Qué 'ls sembla, aixó de veure's regat com un arbre de la Rambla?

¿No seria un magnífich fi de festa?

Donchs aquestas brometas son posibles a Espanya, per poch que un parell de metjes s' hi convinguin.

Y are no 'ls dich res de altrás combiaacions més serias com per exemple tractantse del home de un genit més ó méns estrany que té una bona posició y un parent a qui aquesta l' hi fá mal d' ulls; ó d' aquell que té un heréu sustituit y tracta de casarse per tenir familia y deixar al heréu ab un pam de nás.

Vostés dirán:—Bé; aquestos entraran al manicomio y 'n sortiran desseguida, un cop se desvaneixi l' error.

Escoltin y si per efecte del trastorn y de la desesperació y hasta dels medis curatius que s' emplehin, lo cap sa arriba a pertubarse?

¿Qué per ventura en molts hospitals no hi há la febre hospitalaria? ¿Qué per ventura en un manicomio, no pot haverhi un verdader contagi de bojeria?

Desenganyinsé: mentres no s' exigeixin condicions més serias per ser admesa una persona en un manicomio, poden ser molts grans los abusos y molt funestas las conseqüencias.

P. DEL O.

TRAN-VIA NÚMERO 13.

—Conductor, ¿tardarem molt a marxar?

—Desseguida. Entri y segui.

—Ca, ca: m' estaré dret, baixo a la plassa de Catalunya, y no s' ho val.

Lo conductor arronsa las espatllas, y jo 'm quedo a la plataforma esperant que passin los dos minuts, que faltan per emprendre 'l viatge. Lo rellojete del Banch senyala las quatre y cinch minuts; fá un fret de *padre y señor mio* y l' aire humit de mar comensa a molestar-me, per lo qual y veient que a dintre 'l cotxe no hi ha ningú, entro y m' assento tranquilament mastegant las darrerias d' un puro que havia encés a la Bolsa. La finestra del costat meu estava oberta deixant pas a un griso... jo anava ja a abaixarla; pero la gauduleria pot devegadas més que una bona resolució, y 's

va quedar com estava. Mentrestant lo cotxero pren las xurriacas y afluiха 'l freno: 'l conductor dona la senyal y ab un cruiximent de fusta y tremolor de vidres, se posa en marxa 'l vehicul.

No eram encare davant de Santa Mónica, que un cop de campaneta vingué a distreurem de la contemplació dels anuncis, y al girarme, 'm veig un senyor gras que desde un' hora lluny estava fent extremituts ab los brassos, com si s' ofegues, y ab las camas corrent vers lo tran-via; al últim, tot esbufegant, arriba, y ab un Déu lo quart, se deixa anar davant meu, ab un gemech, com si tot ell fós plé de vent y ab lo moviment d' assentarse se l' hi vuidés lo diposit.

Aixó l' hi degué probar, perquè després del esbúfech va quedarse tot animat, fins al punt de ferme la mitja rialleta dihentme:

—Vamos, aixó de un hom ser tant panxut, es un mal de cap.

Y com no tingues jo per convenient contestarli més que ab una inclinació de cap, l' home va callar: entretinentse treyent diners de la butxaca, quedantse ab sis quartos a la mà dreta, y tornant los altres pel mateix indret d' ahont habian sortit.

Ab los sis quartos a la mà, tot era mirarse al conductor que en aquell moment tenia 'ls dits a la corretja, esperant que fós més a la vora, un jove que venia corrents; pero veient que 'l nou viatjer avansava, s' aparta sense tocar, fent lloch al de la corredissa que d' un bot y ab molt salero, se planta a dalt ab tal aire de satisfacció, que de segur que per res del món se deixava perdre aquell contento.

Lo nou arribat, dona una mirada rápida al interior y no reparant res pel ganxo, se gira de espatllas arreglantse la corbata y posantse d' espectraliva cap a l' esquerra, desde ahont dos senyoras feyan senyas ab lo manguito de que parés lo tran-via.

Lo corrido estalvia la feyna al conductor, y 'l cotxero fent aturar als animals se tomba ab una cara tota farrenya, com si alló d' aturarse tant sovint l' hi vingues a repel.

Pujan las senyoras y ab la mitja rialleta que la més jove va fer al suplent de conductor, va quedarse aquest content y girat de cara a nosaltres com s' estila entre personas.

A tot aixó eram davant del Principal. Lo senyor gras encare tenia 'ls sis quartos a la mà; las senyoras estavan sentadas al meu costat, y la de la rialleta mirant lo cartell del teatro va dir a l' altra:—Mamá, avuy fan *I prati saint Gervais*, llegin tho tal com estava escrit.—Hi hauriam de anar.—Esperat que 'l fassin al Tivoli, que aquí es massa car.—La noya al sentir aixó s' torna roja fent lo distret, y mirant al amable jove que en aquell moment treya 'l porta monedas, al mateix temps que llensava tres papers que 'l conductor l' hi havia dat.

La noya havia observat que 'l jove llensava tres papers, per lo que acostantse a sa mare, va dirli no sé qué. S' alsa aquesta tota determinada, pert l' equilibri, y cau sobre 'ls meus jenolls.

—Dispensim, diu alsantse de nou, y després de treure diners per pagar los assientos, crida al conductor; pero aquest estava cobrant los sis quartos del senyor gras que deurian bullir de tant tenirlos a las mans.

—Tingui conductor.
—Ja está pagat, senyora.
—¿Cóm s' entén, está pagat?
—Ay, ay, haventse 'm dat los quartos...
—Pero qui 'ls hi ha dat?
—Aquest senyor.

—'L pollo per qui anava aquesta resposta, feya 'l distret, com si lo que succehia no sigués per ell; pero 'l conductor l' hi pregunta tocantlo pel bras:

—¿No es vosté que m' ha pagat per aquestas dos senyoras?

—Ell se torna roig, y la mèva vehina se l' hi encara tota enfadada.

—Y escolti, perquè ha pagat per nosaltres?

—Jo senyora...
—Veurá, no 'l coneixem ni ganas, y no haig de menester gracias a Déu que vosté ni ningú pagui res per mi, ho té entés?...
—Mamá, calli.

—Cúydat de tú, vosté ja ho sent, y vosté cobri qu' es la seva obligació.

—Pero si jo ja he cobrat...
—Aném noya, anirém a péu.
—Senyora dispensim, diu lo pollo... jo no creya...
—Fassi parar: ey, cotxero!...

S' atura altra vegada 'l vehicul, y fent alsar a la noya ab una revolada, baixant totas dugas, tirant cap al carrer de Fernando.

L' corrido baixa també tot avergonyit, y se 'n va cap al mitj de la Rambla. Nosaltres altre cop en moviment y 'l senyor gras tornant a pendrer la paraula.

—¿Mare de Déu, y quin génit! Vés si un altre pagués per mi, si m' enfadaria. Millor, jo ho pendria cada dia. Jo per supuesto ni me'l vaig mirar. Lo conductor tampoch estava per ell, sino que aguantava pel bras a un senyor de mitja edat que no volent fer parar, no havia prés prou embransida per arribar a dalt, y estava passant los mil vituperis fins que ab prou treballs y algun tostorro, va trobarse en lo puesto desitjat; y com si nosaltres haguessem de pagar las sévas tribula-

cions entra tot serio y mal carat sense mirarnos, assentantse en un recó.

Lo conductor treu la llibreta preguntantli ahont va.
—Catalunya, diu lo morrut, dantli un ralet y present lo paper y ficantse l' a la butxaca després de plegarlo detingudament. Acabat allarga la mà y recull ios quatre quartos del cambi.

—Ay, ay, ¿qué s' ha pujat?...

—Lo qué?
—No val quatre quartos?

—Si senyor.
—Pues no l' hi he dat un ral...
—Bueno, dispensim, no tinch lo xavo.

—Y a mi que m' explica, vosté ha de portar cambi.

—Pero home, per un xavo....
—Vull lo que 's meu.

—Aquí t' un quarto.
—No 'l vull, jo no haig de menester la caritat de vosté.

—Donchs com vol que ho arregli...
—Arregliho com vulgui.

—Y t' rahó, diu lo gras; aquests de xavo en xavo s' fan doble jornal.

—Teniu conductor, vaig dirli jo, aquí t' el xavo, torni'l al senyor.

Una véu desde fora va interrompre l' escena.

—Noy, aturis... pareu... cridava una dona en la Rambla de las flors... ¿Qué hi quebo?

—Si dona, si, entri...
—Déu los quart de mal...
—Pero deixeu lo cistell, mestressa...

—¿Per qué?
—Perque 'ls cistells s' han de quedar aquí fora.

—Donchs jo no 'l deixo, ay, ay, sempre lleys novas.

—Pues haurá de baixar.
—Bueno, féu aturar que baixo.

—Vamos, aneu en nom de Déu.

Encara no feya un segon que caminavam y pam... para altre cop. Pujan dos senyoras ab un senyor y un nen.

—Bonas tardes: t' Enrique, séu aquí.

—Jo vull estar dret.

—Vina aquí y posat a la finestra que ho veurás millor.

Y ja 'l tenen ajenollat al costat del panxut, que al veures aprop de la criatura s' enretira aixafant un paquet que una de las senyoras havia deixat sobre l' assiento.

—Fassi 'l favor, que séu sobre un paquet de vanos...
—¿Vol dir?

—Si senyor, y que s' haurán trancat. Just... tots a micas.

—Perque 'ls posa aquí...
—Home, encara potser tindrè la culpa.

—Y es clar que la t'.

—Deixa'l estar, diu l' altra senyora, no l' hi digas res Elvira...
—Si es un mal criat.

—Millor que vosté, senyora.

—Bè, bè...
—¿Plassa de Catalunya...
Gracias a Déu vaig pensar entre mi, mentres baixava. Are que s' arreglin.

J. DERN.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Ha arribat l' época dels balls de máscara, y quan altra cosa no, ho demostraria, no pas los balls que donan los dissaptes a altas horas de la nit y matinada, sino 'l ball de máscaras que va donarse 'l diumenje a l' hora de la funció, en lo qual tot un públich de baix, de dalt y del mitj, va tenir a bè clavar un esbrunch terrible a un pobre artista.

Veritat es que al xiular al tenor Vanzan, lo públich deya alló: «A tí te lo digo tenor, entiéndalo tú empresario.»

Perque 'l Liceo ja no es un teatro, ni una Plassa de toros, com algú ha dit, sino un circo de fieras. Lo públich, com los antics romans demana victimas, y l' empresari vinga recullir artistas *pipiolis*, que a las taulas van a morir ignominiosament de una pulmonia fulminant, produhida pel vent de las xiuladas.

Lo qu' es lo diumenje 'l temple de l' art musical va sufrir una terrible profanació. Feyan, com hi dit, *Un batlo in máscara*, y 'l públich ja va anarhi esmolat per donar l' esbrunch del sigle. Molt avants de que 'l tenor, qu' era un minyó alt y guapo, es a dir, un d' aquells de *mucha planta y poca uva*, obris la boca, ja 'l xiulavan. ¿Lo que son los pressentiments!

Quan la gitana l' hi deya la bona ventura, tenia molta rahó: «Tú morirás en un ball.» Y efectivament, en un ball va morir.

Are jo no vull recullir los comentaris que corrian sobre l' empresa y sobre 'ls propietaris y sobre un diposit de uns dos mil duros que diu que fan mal d' ulls a algú, y sobre certs treballs que s' feyan per lograr la clausura del Teatro, y sobre 'l gran número de pares de familia que anavan a quedarse sense pá, perque a mi demánime de taulas en fora y no de taulas en dintre.

De totas maneras, per aquest camí 'l Liceo, un dia l' orgull de Barcelona, dintre de poch estará molt per sota, fins del Odeon, ahont al cap-de-vall, los xarons saben guardar las bonas formas.

Al Principal s' ha estrenat *Barba blau* en lo qual, dintre de las facultats de cada hù, tots los artistas han contribuít a un conjunt agradable. Encare s' anuncian nous estrenos. Lo ball *Clorinda*, cada dia més aplaudit. Las galerias de tercer y quart pis s' omplan cada vespre.

Al Circo també varian molt los espectacles. Després del *Potosi submarino*, que ha sigut un Potosí per l' empresa, s' han posat las *Campanas de Carrion* y *El tributo de las cien doncellas*, alternant en las funcions un tal Mr. Rudolph, que imita perfectament tots los aucells. Si jo fós rich l' hi faria proposicions per endúrmele'n a casa ficat dintre de una gabia.—En lo mateix teatro ha debutat una triple que no careix de mèrit: D.ª Rosario Pesset, que va cantar lo *Campanone*, sent molt aplaudida.

Finalment a Romea, s' ha estrenat ab exit la pessa *Lo xiu xiu* parodia del *Dir de la gent* del Sr. Molas y Casas.

N. N. N.

AL CURANDERO DE SANS.

Tú qu' ets tan sàbia persona
veyám si deixas curats
á tantissims esguerrats
com tenim á Barcelona.
Puig si logras tal conquista
tindrás la fama á trompons....
mes, deixantme de rahons
aquí 't faig aquesta llista.

Aquell pobre que treballa
per lo nostre Ajuntament
y l' hi vá continuament
al detrás com la quitxalla,
pels quartos, pero no 'ls reb,
á veure en que costi rals
si ab tas curas radicals
podrás treureli aquest gep.

Y aquell que dona dos passos
pels carrers d' eixa ciutat
y ensopega ab l' empedrat
fins que cau estés de nassos;
y de la cama s' esolama
malehint las nostras lleys
á veure ab los teus remeys,
si l' hi curarás la cama.

Y aquell que segons quins ratos
fan lo cego per sas sorts
y que deixan passar morts,
com aquells dels fieltos
perque no passan revista,
per 'quets pobres sols te prego
que tots los que fan lo cego
si 'ls hi pots torná la vista.

Y a n' aquells que á trotxe y motxe
buscant sempre descuidat
á algun manso y d' amagat
l' hi fan corre lo rellotje;
per ser dels més atrevits
llarchs de dits que son de mena
per poguerhi trobá esmena
los hi escursarás los dits.

Y aquell que tenint treball
ab tot sempre vá gronxantse
y molts cops vá passejantse
Rambla amunt y Rambla avall,
perque es un gandul de mena
sentne lo juguet de tots,
á veure si acás l' hi pots
adressá l' os de la esquena.

Si ho fas creu no anirá mal;
lo pago será dels bons,
qu' en venint las elecciones
jo 't voto per concejal.

ANTON SALTIVERI.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Las que vaig á donar á continuació pintan algú homes, y sobre tot retratan una época, lo sigle passat. Totas se refereixen á Fransa.

L' abat Coyer deya un dia:
—Trobo qu' es molt baix y ordinari per un n passar mal-de-caps, per tenir més ó menos deutes.
—Vol dir? va preguntarli un noble. ¿Y cóm s' ho ria per pagarlos?

—De cap manera, ab l' inteligencia qu' es més n un senyor que déu dos milions, que aquell que 'n un no mes.

L' escocés Law era un aventurer, que donantse 'l bombo de qu' ell sol arreglaria l' Hisenda va ser nom-

brat ministre de Fransa. Lo que vá fer fou fundar una companyia per explotar las comarcas del Misissipi, y qu' en realitat vá servir per explotar la bona fé y la confiança dels tontos.

Entre las personas importants que ván donarli diners, á cambi d' accions, s' hi contava 'l Príncep Conti, sucesor de Condé.

—Totas aquestas accions, l' hi deya un esperit mor-dás, no valen una sola acció dels vostres antepassats.

Lo cardenal Fleury vá presentar al rey los principals prestamistas de l' Estat, dihentli:

—Aquí presento á V. M. las quaranta columnas que sostenen á la nació.

Lo marqués de Lovre vá respondre:

—Si, es cert: la sostenen com la corda sosté al penjat. Samuel Bernard, qu' era un dels prestamistas, vá replicar:

—Es veritat que l' Estat nos enriqueix; pero immediatament vé la noblesa 'ns enmatlleja 'ls quartos y no 'ns los torna.

L' abat Teray, ministre de Hisenda de Lluís XV, era un cinich, contra 'l qual cada dia sortia una nova cansó:

—Está bé, deya: que cantin tant com vulgan, pero que paguin.

Un dia un alt dignatari l' hi deya:

—La vostra gestió financiera es de una indole tal, que sembla que anéu á treure 'ls diners de dintre de las butxacas.

L' abat Teray vá respondre:

—Y donchs de ahont voléu que 'ls tregui?..

Qui vá resumir tota aquella época de immoralitats y desordres, vá ser lo mateix rey Lluís XV, ab una sola frase:

—Mentres tot aixó duri tant com la mèva vida, es lo que basta. Després de mi, 'l diluvi.

ESQUELLOTS.

Dimars hi havia molts grupos davant de ca'n Juandó, qu' es lo corredor més llarch de la Plassa de Barcelona.

Era l' últim dia de la suscripció del Banch de Vilanova, idea que vá caure en gracia de tota la gent que tenen quartos.

Demàvan un milió de duros, y sembla que ván recullirne divuit ó dinou milions.

Ja 'u saben: si 'ls disset ó divuit milions restants los fan nosa y no tenen ahont posarlos, jo soch á casa de onze á dotze del mitj-dia.

—Qué fan aquestos grupos? preguntava un transeunt.

—Res, deya un' altre: ván á suscriure's al Banch de Vilanova.

—Donchs diga que ha de ser un banch ben reforat, si hi ha de seure tanta gent.

—Ja veurá, deya un' altre: no es oro todo lo que reluce.

—¿Qué vol dir?

—Que no tots los que se suscriuhen buscan accions, si no primas.

—Sembla impossible que que hi haja tanta afició á las cusinas. Ningú hi guanyará més que 'ls capellans, que venen tan caras aixó de las llicencias. Y escollit.

Si tots se fan lo mateix pensament, y quan volen desferse de las accions suscritas no troban compradors ¿que succehirá?

—No res: que buscant primas, ells s' haurán quedat primos.

L' art de robar pisos vá perfeccionantse.

Are com si las casas de Barcelona fossen casas de pagés, solas y aisladas, los lladres entran dintre dels pisos, tapan la boca de las personas que en ells se troban, roban lo que poden y fujen sin ser habidos.

Diumenje passat vá haberhi dos robos per l' istil, un al carrer de Jovellanos y un altre al carrer del Pi.

L' art de robar progressa sempre.

En cambi l' art d' agafar lladres queda estacionari.

També ha sigut robada la torre del arcalde senyor De Duran.

¡Pobre Sr. Duran, lo compadeixol!

Un dia l' hi roban la vara y un altre dia l' hi roban la torre.

A veure si are tractantse de una torre y no de una vara, també l' hi cambiarán la teulada, per un' altra que no valga tant.

El Gobierno s' ocupa del nostre article del número passat y diu ab l' autoritat que 'l distingeix y que tots nosaltres l' hi reconeixém, que la presidencia dels tea-

tros está abolida, y que en tot cas ningú té dret de presidir sino 'l Sr. Gobernador ó 'ls seus delegats.

Justa la fusta.

Pero aixó no quita que 'l Sr. Duran, hagués fet probaturas per fer pagar la multa á la senyoreta Fenoglio, en lo modo y forma que varem indicar nosaltres.

Sortint del ball de máscaras del Liceo unas disfressas varen entrar en l' iglesia del Pi, y 'ls empleats de l' iglesia las varen treure ab ajuda del arcalde de barri.

¡Ay senyor!

Y pensar que potser aquestas disfressas anavan á descarregar la conciencia dels pecats que havian fet al ball...

¡Quina falta de caritat!

En Fontrodona ja té organo.

Se titula *El Municipio* y s' entreté fent brometas ab la minoria del Ajuntament y ab lo disgust del poble de Barcelona.

Aixis m' agradan los homes: valents y divertits.

Los que han vist lo nou periódich están plens de curiositat, y 's preguntan:

—¿Qui l' escriu? ¿Qui son los redactors?

Francament, voldriam coneixe'ls, per ferlos concejals en cas que no 'u sigan, ó per reelegirlos si resultan serne.

En lo Congrès de juriconsults lo públich s' apilota de manera que 'l que ocupa las primeras filas, si á mitja sessió vol sortir, l' hi es impossible.

—Jo sé un medi infalible de poder passar, deya un jove.

—Si, com?

—Es molt senzill, encens un cigarrillo y 't posas á fumar.

—Oh! llavors vindrá un municipal y 't farà sortir.

—Precisament, aixó es lo que buscavam.

Ultima sessió del Ajuntament:

Vá consumir la tota, tota enterament, la discussió y aprobació de un dictámen relatiu á una plassa de professora de l' escola de mudas.

En vista de aixó, y de que la professora aludida ha d' ensenyar á parlar á las mudas, no seria mal que 'l Ajuntament busqués un professor qu' ensenyés á ser muts á certs concejals.

Per exemple 'l Sr. Alier no faria discursos y no hauria de dir: «Jo vinch aquí á apendre.»

No, Sr. Alier: vosté s' ha equivocat: per apendre no 's vá al Saló de Cent, per apendre 's vá estudi, y si un está tant atrassat, comensa per anar á estudi de parvuls.

El *Municipio* y *El Gobierno* 's pican las crestas.

Si será per qüestió de un miserable grá de blat de moro.

A Paris ván á iluminar los principals carrers ab llum eléctrica.

—Macatxo, deya un pillet dels de per llá: are si que alló de amagarse en un recó s' haurá acabat.

—¡Que vols ferhi, noy! Si volém fer de las nostras, haurém d' esperar que hi haja eclipse de sol.

Parlant un dia de vins y de la falsificació que sufren, deya un que 'n té despaig:

—De vi de Jerez, se 'n fá per tot arreu: inclús á Jerez mateix.

QÜENTOS.

En la baixada de Sant Miquel á altas horas de la nit, un tipo mal carat s' acosta á un senyor y l' hi pregunta:

—Sabria dirme quina hora es?

L' altre es manso y treyentse 'l relotje y mirantse 'l l' hi respon:

—Las dotze y déu.

—Ja l' hi vá bé aquest relotje?

—Penso que si.

Lo pillet pegantli una estirada l' hi préu dihentli:

—Esperi una mica que vaig á comprobarlo ab lo de ca 'la Ciutat.

Un noy s' estava á una cantonada tot sol, ab los ulls ben oberts per veure qui passava, y dihent, aixis que veyá una persona:

—Senyoret, tinga compassió de un pobre cego: fássemi un bossinet de caritat per amor de Déu.

—¿Ests tú 'l cego? vá preguntarli el transeunt.

—No senyor.

—¡Ah, es que per aixó. ¿Donchs ahont es?

—Es aquell de l' altre cantonada, qu' está mirant la llista del Hospital, á veure si ha tret.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Lo rich hereu d' un hu quatre quant lo tot tant vá baixar, ab l' afició de jugar son patrimoni vá abatir. Tres dos padrí: y 'ls seus apuros vull, ja que puch, aliviar, per aixó l' hi penso enviar molt aviat uns quants mils duros.

PAU SALA.

II.

Metall es prima invertida, gran sort té qui está segona; lo tot es un nom de dona qu' estimo més que á ma vida.

TIJA XICH DE M. DE R.

MUDANSA.

Una total jo tenia y una tot tot la mata, perquè l' hi espatlla una tot que brodava pel seu sant.

UN TAPÉ Y F. DE R.

ANAGRAMA.

Com no entench los calendaris are no sé si aquest any lo dia del tot, pel tot ó si per l' abril s' escau.

EN NINYO.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8—Una ciutat
- 1 2 3 4 5 6 7—Un arbre
- 8 5 6 7 1 2—Un nom d' home
- 1 2 6 7 8—Lo qu' es fá cada any.
- 1 2 3 7—Una fruyta.
- 3 7 8—Una cosa molt lleugera.

LINO, VOLCÚR RABOF.

QUADRAT NUMÉRICH.

Sustituir les pichs ab números que sumats vertical, horizontal y diagonalment dongan un total de 34.

ANTONET TEIXIDÓ.

QUINT DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletas que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratlla lo que hi ha pels carrers y plassas; la 2.ª un animal; la 3.ª un menjar; la 4.ª un carrer de Barcelona y la 5.ª un paper.

GEROGLIFICH.

Gos

Dau

100

T N I B

A L I

O L

UN RECOLETO.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Matilde.*
2. IDEM 2.ª—*Passa.*
3. MUDANSA.—*Tona, bona, dona, Pona.*
4. ENDEVINALLA.—*Febre.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Asunció.*
6. TERS DE PARAULAS.—*P o p*
O c a
P a u
7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Cambrils.*
8. GEROGLIFICH.—*De cent qui 'n treu cent, queda cero.*

L' alcalde està de pega: després de haverli robat la vara l' hi roban la torre.

SEPULTURA DELS CANONJES

Traslado del bisbe Palau. Com que diu que entre 'ls bisbes hi estava estret, lo trasladan entre 'ls canonges: perque no 's sòfoqui.

Si no roban senyoras y fins municipals, será perquè 'ls lladres no volen.

Diuhen que la majoria 'l sosté.

—¡Quin Ajuntament tant bárbaro! Tot justament are que fá tant fret esquila als arbres.

Una sessió edificant. Aixís ván los interessos de Barcelona.

Un thé que haurá fet suar á algú, y una serenata que no la ván deixar sentir.